

Samen jagen.

Elia Hattinga van 't Sant

Het is bijna twee jaar geleden dat Suzanne Clothier in Nederland was en een workshop gaf. In september komt zij weer om mensen in te wijden in CARAT (Clothier Animal Response Assessment Tool), een alternatieve manier om naar het temperament van dieren te kijken. Hoewel veel van wat zij vertelt hondentrainers en gedragstherapeuten in eerste instantie bekend voor lijkt te komen, geeft zij er vaak net zo'n draai aan, dat er iets nieuws ontstaat waarmee iedereen zijn voordeel kan doen.

Gefocust.

Zo kunnen honden vaak hardnekkig gefocust zijn op iets. Een raar ding of een vreemd uitgedost persoon die ze vooral niet uit het oog willen verliezen of waar ze op af willen stormen voor nadere inspectie. Of een leuke kat of jogger waar ze zo heerlijk hard achter aan kunnen rennen. Of die vervelende buurhond die ze toch nog echt eens een keertje goed mores willen leren. Of een overheerlijke hap kattenpoep.

Afleiden is vaak het devies. De hond iets anders laten doen en dat belonen. Het klinkt zo simpel, maar het kan zo moeilijk zijn. Sommige honden laten zich eenvoudig niet afleiden, anderen zijn meester in het ondertussen toch een oogje in het zeil houden. Of ze doen even snel wat anders, omdat dat moet, maar het beloningsbrokje is nog niet hap-slik weg of hup, daar gaan ze weer.

Samen jagen.

Suzanne Clothier vond een verrassend eenvoudig, maar o zo effectief spelletje uit dat zij 'Go Hunting' doopte. In zijn essentie bestaat het uit het laten opeten van stukjes voer die op de grond zijn gegooid. Zoals gezegd, dat klinkt bekend, want in lekker voer zijn de meeste honden wel geïnteresseerd. Maar wat er net weer even anders aan is, is dat de hond het samen met de baas gaat zoeken, waardoor het tot een super spannend spelletje wordt gemaakt. Uiteraard wordt er een uitnodigend, spannend 'commando' aan verbonden – gaan we jagen? - waardoor je gelijk al de aandacht van je hond kunt trekken.

Suzanne leert het spelletje stapsgewijs aan: eerst binnen zonder afleiding. Belangrijk is dat je voer kiest, in hele kleine stukjes, dat de hond heel lekker vindt én dat niet zo goed zichtbaar is, zoals wat bruinige stukjes voer, bijvoorbeeld lever(worst), pensbrokjes of kleine stukjes Frolic. Vervolgens neem je een lap stof of een (plastic) kleed met een druk patroon en dezelfde kleuren erin als het voer. Daarop strooi je veel kleine stukjes voer breed uit en je gaat ze aan je hond aanwijzen met je vinger: "Oh kijk eens, Sammie, hier ligt een stukje !!En kijk daar eens, daar ligt ook een stukje !" Af en toe wijs je ook een plekje aan, waar niets ligt: "Zou hier wat liggen? Oh nee, toch niet! Maar kijk eens, daar ligt er wel een!".

Stofzuiger

Al gauw volgt je hond je vinger als een stofzuiger en gaat hij helemaal in het spelletje op. De uitnodiging 'gaan we jagen?' die het spelletje aankondigt, zal al snel een enthousiast gekwispel, opgewonden gesprong, of op zijn minst een verwachtingsvolle blik opleveren.

Zodra dat het geval is, ga je het spelletje naar buiten verplaatsen, eerst met kleed en al, op een rustige plaats. En zo bouw je het steeds verder uit, totdat je hond het ook in een omgeving met veel afleiding graag 'samen jaagt'. Het kleed kan buiten vaak al snel worden

weggelaten, want gras, grond, afgevalen bladeren en stoeptegels zijn een goede ondergrond omdat de stukjes voer er in verdwijnen of net straatvuil lijken.

Je kunt het spelletje dan gaan gebruiken voor de situaties waarin je je hond wilt afleiden van iets. Doordat de stukjes voer klein en slecht zichtbaar zijn, moet de hond echt goed zijn neus gebruiken om ze te vinden. Hij is dus een tijdje intensief bezig en vergeet daardoor het andere. Zijn neus op de grond zorgt ervoor dat zijn blikveld beperkt wordt. En door zo druk te zoeken en te snuffelen, heeft hij ook weinig tijd om zijn oren eens goed te spitsen. Bovendien werken je eigen continue, enthousiaste aanwijzingen daarvoor als stoorzender.

Effectief

Het enthousiaste aanwijzen is ook op andere manieren effectief. Het jut je hond op en zeker de wat competitief ingestelde honden zullen extra snel het stukje voer willen vinden. Voor honden die de wereld wat groot en griezelig vinden, pakt het ook goed uit, omdat je ze door het spel samen te spelen, een gevoel van veiligheid krijgen. Bovendien kun je, doordat je zelf druk bezig bent met aanwijzen, niet onwillekeurig toch nog eens je blik werpen op datgene dat de fixatie van je hond veroorzaakt. Zo'n blik vestigt namelijk vaak juist de aandacht van je hond op iets waarvan je liever hebt dat hij het niet ziet. Veel mensen kijken zo waakzaam rond, dat het voor de hond zelfs rendabel kan zijn om vooral de blik van de baas te volgen. De o jee-blik van de baas, wordt dan bijvoorbeeld een gauw-een-sprintje-trekken signaal voor de hond, soms nog voor hij zelf iets heeft gezien.

Een ander groot voordeel van het enthousiast aanwijzen is dat de hond het leuke stemmetje van de baas koppelt aan het opeten van veel lekkere stukjes voer. Hierdoor kun je in lastige situaties waar je even geen lekker voer bij de hand hebt, toch de aandacht van je hond langer vasthouden door leuk te gaan praten. En door het spelletje samen te spelen, ben je niet een veredelde voerfabriek, maar een medespeler, een maatje. De band met je hond wordt er dus beter door.

Veelzijdig.

Het "samen jagen" kent veel verschillende toepassingsmogelijkheden. Je kunt het gebruiken om je hond af te leiden, totdat iets waar hij graag achter aan wil rennen uit het zicht is verdwenen (jogger, mountainbiker, auto, andere hond, kat, ree). Je kunt het ook gebruiken om een hond te helpen iets te vergeten, zodat hij bijvoorbeeld sneller herstelt van iets waarvan hij geschrokken is, zoals een hard geluid. Maar je kunt het ook als superbeloning gebruiken om je hond te leren snel terug te komen als je hem roept.

Ik gebruik zelf vaak een variatie op het spelletje om te voorkomen dat mijn oudste hond in een onbewaakt ogenblik terugholt om gauw een paar flinke happen te nemen van – verboden - verse paardenvijgen. Dat gebeurde nogal vaak omdat zij langer in gedachte bij de paardenvijgen bleef dan ik. Ze had binnen de kortste keren een hele strategie ontwikkeld. Zodra ze merkte dat ik niet meer oplette, bleef ze steeds meer achter om vervolgens snel terug te rennen richting paardenvijg. Omdat ik haar tactiek niet zo kon waarderen, belandden we al snel in een wedstrijdje: wie denkt het langste aan de paardenvijgen. Vermoeiend, temeer omdat we ze met grote regelmaat tegenkomen op de bospaden waar we wandelen. 'Samen jagen' bood een bevredigende oplossing.

Ideaal

Zodra ik nu de paardenvijgen ben gepasseerd, gaan we 'samen jagen' op een paar kleine ronde brokjes, die ik ondershands een paar meter voor me uit op het pad gooi.. Omdat ze klein zijn, lekker weg rollen of stuiten en op een bospad slecht te zien zijn, moeten we er echt naar zoeken. Zo steeds gooiend en zoekend verwijderen we ons ongemerkt op vrolijke en ontspannen wijze tientallen meters van de smakelijke grote hap. Ze is er zo mee bezig dat ze na een paar keer de vijgen compleet vergeten is. Bovendien, zij blij, ik blij. Ideaal.